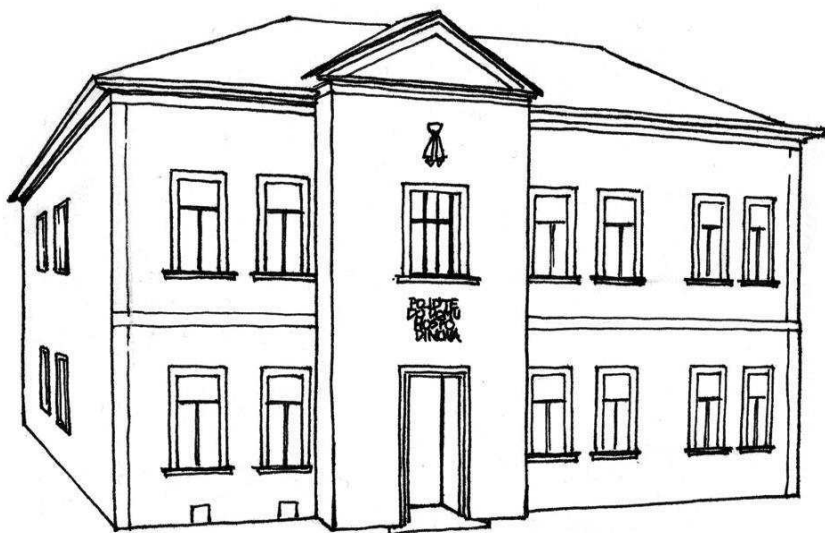

10/2014

BRNEŇSKÝ EVANGELICKÝ MEŠIČNÍK

SETKÁVÁNÍ

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber a Olga Tydlitátová, faráři
seniorátní kazatelé: Jiří Šimsa a Kateřina Rybáriková
kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Melicharová

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>
kazatelé: Martin Horák a Alexandra Hauserová, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera, past. pracovnice: Marta Vařílková

Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>
kazatelé: Pavel Kašpar a Marta Židková, faráři
kurátor: Miroslav Maňák, past. pracovnice: Jana Kašparová

Diakonie ČCE - středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2014 (XVI). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Martin Horák. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 15 Kč. Roční předplatné 150 Kč, sponzorské 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně.

Prosincový úvodník

Je to zvláštní, někteří lidé ani křesťané to téměř nevnímají, že občanský rok a jeho začátek a konec se liší od církevního roku. Bujaré oslavy konce občanského roku nemají nic společného s ohraničením církevního roku, který poodhaluje cestu spasení. Číslo 10 Setkávání z prosince občanského roku uzavírá XVI. ročník. Proto také některé dlouhodobější rubriky časopisu, k radosti jedněch a zklamání jiných, končí a jiné zase začnou. Jinak to ani nejde.

Církevní rok začíná o jeden měsíc dřív než občanský, letos dokonce už 30. listopadu první nedělí adventní. Latinské slovo adventus znamená česky příchod a má dvojí význam. Nejprve čekáme narození Pána Ježíše Krista jako dítěte v Betlémě. Tento příchod se už více než před dvěma tisíci lety stal. My se na tyto narozeniny těšíme, ale jak? Jak to dnes vypadá v našich městech a obcích v adventu? Snad mnozí máme víc peněz, než si chceme přiznat. Jinak by nebyl v předvánoční době takový mumraj, nakupování v supermarketech a všelijakých trzích až do Vánoc a v lednu zase vrácení a vyměňování. Ještě horší je to u těch, kteří si na nákup dárků berou půjčky, aby se zavděčili svým blízkým, a tak se zadluží a pak během roku půjčky splácejí. To nemá nic společného s adventem, s prvním Kristovým příchodem.

Pán Ježíš prožil jako člověk a Bůh celé lidství od bezbranného dětství přes slávu vjezdu do Jeruzaléma (text 1. neděle adventní Mt 21,1-9) a pak, dle současné mluvy, až k bezdomovectví (*Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu složil. Mt 8,20*) a odsouzení k smrti. To vše můžeme prožít i my, dle našich měřítek, pokušení slávy a moci až po lidi bez domova. Kdo to neprožije, má štěstí, ale chybí mu zkušenost, která patří k životu a k jednání s bližními. Zmrtvýchvstání a druhý příchod patří už Kristu jako Bohu.

Ten druhý význam je očekávaný druhý příchod. Očekáváme ho opravdu? Nejsme už za tu dobu nějak otupělí? Vždy se objeví něco, co nám připomene naši nestálost. V případě druhého příchodu Krista (řecky), Mesiáše (hebrejsky) a Pomazaného (česky) nás předčí svým očekáváním adventisté sedmého dne a samozřejmě Písmo, např. L17, 26-30. Když jsem byl na sboru, vždy jsem v adventu zvával kazatele adventistů i s pěveckým sborem z nedalekého Veselí nad Moravou, aby nám zvěstoval o druhém příchodu Pána Ježíše.

Otálí Pán Ježíš se svým druhým příchodem? Citujme z 2. epístoly Petrovy: *... přijdou posměvači,... a budou se posmívat: „Kde je ten jeho zaslíbený příchod?... Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni došli k pokání...”*. (2Pt 3,3.4.9) Jak vidíme z epístoly, máme my i svět ještě šanci. Nevraždit se navzájem, zbavovat se nenávisti, nekrást, nebýt vůči sobě agresivní a arogantní, nežít bez lásky, militantní muslimové by měli upustit od nepochopitelného zabíjení, stejně tak Ukrajinci a Rusové. Škoda, že pokání se zdá být mnohým lidem směšné. Přesto máme ještě šanci i my, i já, nejposlednější z posledních.

Skutečný advent a požehnané Vánoce přeje

Jiří Novák

Ekumenická gospelová bohoslužba

V neděli 19. října se konala ekumenická bohoslužba ve sboru ČČSH na Botanické, kterou doprovázely gospelové zpěvy v podání souboru Brno Gospel Choir pod vedením sestry Zdeny Petlanové. Kázal superintendent evangelické církve metodistické bratr Petr Procházka na text: Odevzdejte tedy, co je císařovo císaři, a co je Božího, Bohu. (Mt 22,15-22). Bohoslužby měly radostnou atmosféru, kostel byl plný dole i nahoře a večeri Páně vysluhovali společně kazatelé osmi církví. Gospelové písně zazněly anglicky, účastníci však měli k dispozici jejich český překlad sestry Jany Křížové. Bylo také vzpomenuáno 600. výročí obnovení vysluhování podobojí v naší zemi.

600 let podobojí

Bylo to na podzim roku 1414, kdy se začalo v Praze ve čtyřech kostelích vysluhovat z kalicha všem věřícím, a nikoli jen kněžím, jak bylo tehdy obecným zvykem. V krátké době se stal kalich symbolem českého úsilí o nápravu církve.

V prvním tisíciletí bylo samozřejmé, že všichni křesťané přijímali při večeri Páně chléb a víno. A je tomu tak i nadále v církvi východní, která nikdy kalich laikům neodpírala. Proč k tomu došlo v církvi západní? Mělo to zjednodušeně řečeno tři důvody.

První byl teologický: Stále více se prosazovala myšlenka, že při vysluhování večere Páně dochází ke skutečné proměně chleba a vína v tělo a krev Kristovu. Změna substance (podstaty) byla teologicky zdůvodněna a stala se součástí

křesťanského vyznání. Víra v Ježíše Krista tak byla ve středověku postupně zúžena na víru, že při bohoslužbě dochází k neviditelné proměně pozemských živlů v Kristovo tělo a krev, kterou naše smysly nedovedou zaznamenat. Věřit v tento zázrak bylo důležitější než samotné přijímání. V praxi to znamenalo, že věřící lid se při bohoslužbě díval, co říká a činí kněz na oltáři, a již samotná účast na tomto ději měla lidem přinášet vědomí Boží blízkosti a pomoci. Dokladem toho je ustanovení koncilu, že se každý věřící má alespoň jednou do roka fyzicky účastnit přijímání.

Druhý důvod byl filosofický. Vycházelo se z obecného předpokladu, že je zbytečné, ba dokonce hříšné působit skrze více to, čeho může být dosaženo skrze méně. Tento princip úspornosti byl později pojmenován jako Ockhamova břitva. V případě večere Páně to znamenalo, že je nadbytečné a chybné podávat lidem z kalicha, jestliže téhož bylo již dosaženo podáváním chleba. Je-li v chlebu přítomen celý Kristus, není již třeba pít také jeho krev.

Třetí důvod byl praktický. Víno na rozdíl od nekvašeného chleba kysne, může se snadno vylít a znesvětit, při pití z jednoho kalicha hrozila nákaza a epidemie, proměněné víno nešlo skladovat a zvláště v zemích na sever od Alp bylo obtížné dostupné. Brzy se proto vžilo, že nemocným a umírajícím se z praktických důvodů nosil pouze proměněný chléb.

Tyto tři důvody vedly k tomu, že od 12. století se v západní církvi začalo vysluhovat pouze pod jednou, ačkoli to fakticky neusnesl žádný koncil a šlo pouze o praxi, která se postupně vžila a byla všeobecně přijímána.

Změna nastala, když se ve 14. století zvedla vlna touhy po častějším přijímání laiků. Fyzické přijímání se začalo chápat jako nezbytná podmínka spásy a posila víry. A právě v ovzduší této zbožnosti došlo k objevu, že praxe prvotní církve byla jiná. První, kdo teologicky zdůvodnil potřebu a posléze i nutnost přijímání pod obojí, byl Jakoubek ze Stříbra. A opět to byly tři důvody:

Prvním a hlavním důvodem byla poslušnost Kristova příkazu: „Pijte z něho všichni.“ Žádná filosofická ani teologická úvaha nemůže zrušit Kristův příkaz a nemůže ho změnit ani rozhodnutí sebevyšší církevní autority. Jestliže Kristus ustanovil svátost pod obojí způsobou, není možné z jejího dobrodiní některé lidi vyjmout. U Boha není přijímání osob. Bůh nerozlišuje lidi na kněze a laiky a proto je třeba zavést jen jeden způsob přijímání: chléb a víno.

Druhým Jakoubkovým argumentem pro přijímání podobojí bylo přesvědčení, že Kristova krev působí jiný druh milosti než přijímání Kristova těla. Zatímco přijímáním chleba se věřící stává součástí Kristova těla, jímž je společenství církve, přijímáním jeho krve získává podíl na jeho vykoupení a odpuštění hříchů. Z toho důvodu se stává přijímání z kalicha nutné a nezbytné pro naši spásu.

Třetím důvodem, který podporoval přijímání z kalicha, byla víra, že Kristova krev od nás zahání zlé demony a přivolává na pomoc anděly. A jak narůstalo přesvědčení, že přichází poslední čas, kdy bude třeba čelit velkým pokušením a protivenstvím, bylo považováno přijímání Kristovy krve za tu nejlepší výbavu pro tíseň posledního času.

O přijímání z kalicha se strhl ostrý teologický a později i mocenský boj. Argumentů na obou stranách postupně přibývalo a místo ke shodě a smíření došlo k ještě většímu odcizení a rozdělení církve.

Mnohé z toho již bylo překonáno. V katolické církvi mohou laici po druhém vatikánském koncilu přijímat také podobojí, i když u nás se tak děje spíše výjimečně. Objevily se však nové rozdíly. Zatímco svátost křtu nás spojuje, svátost večeře Páně rozděluje. Věřící evangelík nemůže přijímat v katolické církvi a věřící katolík nesmí přijímat v evangelické církvi. Důvodem však není kalich, ale odlišné chápání Kristovy přítomnosti a kněžského svěcení. Evangelické církve přesto zvou ke stolu Páně i věřící katolíky, protože v tom vidí znamení jednoty Kristovy církve, která nemůže být popřena odlišnostmi v naší víře a zbožnosti. Katolická církev naopak vidí oddělený stůl Páně jako bolestné znamení rozdělení církve, které v tuto chvíli neumíme překonat, a proto by nás mělo vést k intenzivnímu hledání shody ve víře, která je nutným předpokladem společného slavení eucharistie. Je ovšem otázka, zda k této shodě dojde dříve, než přijde Kristus. Pak už bude jen jeden stůl, jeden kalich a jedna radost pro všechny.

Jiří Gruber

předneseno při ekumenických bohoslužbách 19.10.2014 v Brně

Sjezd mládeže v Kroměříži

Nejsem už zrovna mládežník. Nejsem si tak docela jistá, jestli mám ráda masové akce. Na sjezdu jsem nebyla už hezky dlouho. Proto jsem se v pátek 3. 10. balila s více než smíšenými pocity. Trochu pomohlo, že jsem jela s partou nejrůznějších mládežníků z našeho seniorátu. V Kroměříži se k nám na trase ke kulturnímu domu přidávaly další skupinky, menší či větší, takže se zástup rozrůstal. Pravý mumraj ale nastal, když jsme dorazili k registraci. Tedy: organizátoři to měli skvěle podchycené, ale odevšad halas, tartas, objímání, výkřiky, juchání, povyk. A přiznávám, že jsem k tomu taky několikrát přispěla, když se objevily známé tváře. Vida, není to zase až tak masová akce. Nějakých 400 lidí, možná o něco víc. Ale mezi nimi řada těch známých, těch, co člověk vidí jen párkrát do roka. Každopádně bych doporučila jet na sjezd alespoň s malou partou. Partičkou. Osamělí pěšáci to mají méně snadné.

A jinak? Večer ve škole senzační muzicírování, perfektní program pro hloubavé duše i pro povahy méně přemýšlivé, přednášky, diskuse, dílny, divadlo, sportování, Kroměříž, kamarádi,... Téma znělo: „Spatřujeme světlo“. Já jsem ho zahlédla v jeden konkrétní okamžik: v sobotu večer v PUBu - nealkoholickém baru, kam mířili k mému překvapení mnozí. Sedím si takhle a povídám s jedním z barmanů, farářem Miki Erdingerem. Když tu najednou, co to?! Do místnosti se valí pneumatika od traktoru a za ní banda mně dobře známých tváří, rozesmátých na celé kolo. Zato Mikimu na chvíli ztuhly rysy s pusou otevřenou do O. „To ne!“ Ale ano. Mládežníci z LESEM (Letního Setkání Mládeže) vyhráli sázku. Po náročném letním závodě s pneumatikou ji Mikimu slíbili na sjezdu. A splnili to. Všude smích. A já trochu dojatě koukám, jak si tam snad 23 z 25

letních účastníků připíjí s panem farářem kofolou. Rozzářilo mi to celý večer jak stowattová žárovka. Že jsou parta? Že spolu jezdí na akce? Že se umějí bavit tak nějak hezky? Všechno dohromady.

A dalším kouskem světla byly společné nedělní bohoslužby. Ale že jsem je spolu s kolegou Ondrou Zikmundem vedla, řeknu jen, že jsem si užila společenství smíchané z mládežníků, kolegů i Kroměřížských.

Saša Hauserová

Školka mládeže v Rovečném, LP 2014

Letos se konala podzimní školka mládeže v Rovečném (na Vysočině). Pro mě to byla „jubilejní“ škola, protože to byla přesně desátá, které jsem se zúčastnila. A musím říct, že jsem si ji moc užila! Téma znělo: Christians just want to have fun!

Protože mám Vysočinu hrozně ráda, moc jsem se na školku těšila! A nejen kvůli krásné přírodě a zajímavému programu, ale hlavně kvůli všem, co tam byli! Je skvělé, že na takovýchto akcích můžete potkávat své přátele a kamarády.

Tak tedy: V pátek se program zahájil impulzem, který tentokrát měly Hanka Průdková s Markétkou Ryšavou. Jako večerní hru si pro nás SOM připravil SOMácké humoresky. Ocitli jsme se v roce 1939. A představte si... V Rovečném se stala VRAŽDA! Byla zastřelena jakási mladá slečna. Jenže zbraň vlastní ve vesnici kdekdo. Policie, starosta, farář,... Úkolem vyšetřovacích týmů bylo zjistit, kdo je vrah a jaký byl motiv vraždy. Ale to už byl večer a my jsme po večerním ztišení šli do školy buď spát, nebo povídat do čajovny.

Ráno pro nás byla nachystána výborná snídaně. (Včetně krásných bábovek, o kterých byla zmínka v ohláškách). Následoval v kostele ranní impuls nově

instalované paní farářky z Prosetína, Debory Hurtové. Poté jsme se přesunuli do školy, kde přednášela Saša Hauserová na téma Křesťan a zábava. I když jsme byli všichni unavení, bylo to tak zajímavé a interaktivní, že nikdo neusnul. Jak už je zvykem, na program přišly dílny. A výběr byl opět pestrý. Od taneční dílny (tentokrát společenské tance) přes dílnu pracovní, slovní a karetní k výtvarné.

Po vynikajícím obědě (a u některých i krátkém spánku) jsme si zvolili nový Seniorátí odbor mládeže. Už se těším, co pro nás nachystají na příští školce nebo jiných akcích.

Odpoledne vysvitlo sluníčko a to byla ta správná chvíle na sportování a procházku. My, co jsme se šli projít, jsme se mohli kochat pohledem z rovečinské rozhledny.

Po večeri jsme se převlékli do „futuristických kostýmů“ a párty mohla začít! Nechyběla ani tombola se skvělými cenami (hlavní cenou byl dort, dále jste mohli vyhrát poukázku na impulz na jarní školce v roce 2015, volný vstup na jarní školku, „ohlédnutí za touto školkou“, kterou jsem vyhrála já, nebo například posezení se SOMákem dle vlastního výběru). Byla to prostě párty, jak má být. Balónky. Hudba. Tanec. Pití (nealko!). Legrace. Smích. Dobrá nálada.

V neděli jsme šli do kostela, který byl díky vysoké účasti mládežníků na školce značně zaplněn. Před kostelem jsme ještě zazpívali: „Dál přece nejdemo sami“ a rozjeli se do svých domovů.

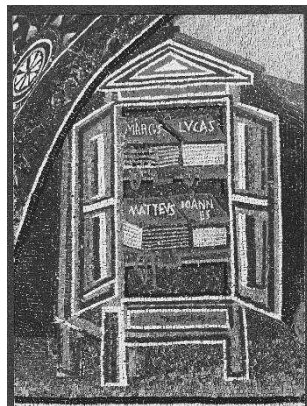
Tímto bych ještě jednou chtěla poděkovat celému SOMu, že pro nás nachystal tak povedenou akci. Jak už napovídalo téma školky - že se křesťané chtějí bavit, tak myslím, že můžu říct, že jsme se všichni opravdu bavili a školku si jaksepatří užili.

Eva Freitingerová

O svatebním oděvu

se zmínila krátká, výrazná poznámka, již zaznamenal evangelista Matouš jako doplnění Ježíšova podobenství o veliké hostině (22,1-10). Mocný král připravil nádhernou hostinu, ale pozvání mu o to nestáli. Pozval tedy jiné, nenadále, nečekaně. Královi služebníci přivedli do hodovní síně mnoho nových hostů, prý „dobrých i zlých“. Bylo jich tam plno.

A v zápise prvního z evangelistů se dočteme, že Ježíš pokračoval takto: *„Když král vstoupil mezi stolovníky, spatřil tam člověka, který nebyl oblečen na svatbu. Řekl mu: ‚Příteli, jak ses sem dostal, když nejsi oblečen na svatbu?‘ On se nezmohl ani na slovo. Tu řekl král sloužícím: ‚Svažte mu ruce i nohy a uvrhněte ho ven do temnot; tam bude pláč a skřípění zubů.‘ Neboť mnozí jsou pozváni, ale málokdo bude vybrán.“* (Matouš 22,11-14)

Podobenství si nevšímá toho, odkud vlastně ti nově příchozí byli. Prý je královi služebníci našli „cestou“. Potkali je, a protože měli přikázáno je pozvat a přivést, pozvali je a přivedli.

Patřivalo údajně ke slavnostním hostinám ve starém světě, že pořadatel, byl-li hodně vznešený, měl vlastní stůl, odděleně, na vyvýšeném místě, a spolu s ním stolovali jen ti, kdo mu byli nejbližší, nejvzácnější z účastníků. Ale v průběhu hodování nastala chvíle, pokládaná za vrcholně slavnostní, v níž vznešený pořadatel sestoupil ze svého vyvýšeného místa a procházel (případně se možná dal nést) mezi těmi ostatními účastníky, s některými pohovořil, s některými třeba něco pojedl nebo si připil. Dával najevo, že jsou jeho hosté, vážení a vítání.

Také na hostině v podobenství tedy vznešený hostitel takto vstoupil mezi hosty. A než se kdo nadál, byl tu skandál. Mezi všemi hosty byl jeden, který „nebyl oblečen na svatbu“. Doslova se praví, že na sobě „neměl svatební oděv“.

Mít co na sebe

A tady se řeč této části podobenství začne jaksi přičít tomu, co se vypráví předtím. Když královi služebníci přivedli na velikou královskou hostinu tolik kdovíjakých hostů kdovíodkud, jak to, že jenom jeden mezi nimi najednou postrádal oděv vhodný pro takovou slavnost? Jak to, že byli téměř všichni správně oblečeni, když je to pozvání zastihlo nepřipravené, nevybavené? Leckterý krejčí přece mohl být jak naschvál na dovolené nebo na neschopence.

Slavnostní hostina v podobenství je určitě obraz, který má pomoci vyjádřit, že Bůh pro nás připravuje hojnost, krásu, radost. Chce, aby co nejvíc lidí bylo u toho, když utváří lidskou skutečnost tak, aby byla dobrá a žádoucí. Ale co tu posluchačům sdělí věty o člověku, který jediný mezi všemi ostatními nebyl oblečen tak, aby se to hodilo na svatbu? Znamená to, že pozvání do dějů Božího království je pouze pro lidi, kteří si kdykoli můžou dovolit správně střižený oblek, nažehlenou košili a vybranou kravatu, anebo co se zrovna v tom čase pokládá za společenský oděv? Jinými slovy - zámožným je vstup povolen, nemajetní ať zůstanou venku?

Je to správné, když při čtení biblického textu vznikají otázky. Je patřičné se ptát. Ovšem stejně tak je třeba dát si líbit, že otázky vyslovuje i biblický text sám. Například ten královský hostitel v podobenství, když vstoupí mezi hosty, vyslovuje otázku. Naslouchejme, ptá se velmi přívětivě, nedává najevo žádné odmítání, dává najevo zájem. *„Řekl mu: ‚Příteli, jak ses sem dostal, když nejsi oblečen na svatbu?‘“*

Jenže ten oslovený mlčel. Prý se „nezmohl ani na slovo“. Proč? Zdá se, že nebylo nic jednoduššího, než říci podle skutečnosti, že mu království poslové sdělili pozvání, a tak je tady. Proč o tom nechtěl mluvit?

Když rozhovor uváží

Jedna z možností je, že ho ve skutečnosti nikdo nepozval. Vetřel se tam. Myslel si, že tam tak jako tak patří, jaképak tedy královské pozvání? Ale nevysvětlovalo by to, proč se neoblékl, jak se očekává od hosta na svatební hostině.

Jiná možnost by byla, že tím mlčením dává najevo postoj: mně je to všechno jedno. Nezáleží mi na tom, jestli jsem zrovna na královské hostině nebo kdoví kde jinde. Dostal jsem pozvání, dal se sem přivést, ale je mi to lhostejné. Myslím si svoje a nemám, co bych dodal.

Vykladači této druhé možnosti chápání textu dávají přednost. Ježíš v podobenství důrazně sdělil, že pozvání vydat se na cestu vstříc přicházejícímu Božímu království je k tomu, aby je člověk přijal, ne k tomu, aby byl lhostejný. Zůstane-li kdo vůči evangeliu lhostejný, připraví sám sebe o radost, veselí, hojnost, tedy o cíl, který je Božím záměrem pro lidi.

Nestojí to za řeč?

Zvažme ještě jeden způsob, jak těm větám naslouchat. Vrátime se k důrazu, že šlo o slavnost, již uspořádal kdosi velmi mocný a velmi vznešený. Dal připravit svatební hostinu, a to výjimečnou, velikou. Starověká vyprávění o slavnostech takové povahy znala i způsob, jak ještě zdůraznit neslýchanou velkorysost hostitele. Obdarovával své hosty nejvyšší měrou. Nejen tak, že třeba obdrželi výslužku. Hned na začátku prý každý dostal od hostitele pro tuto příležitost dekorativní, slavnostní oděv. Pochopitelně se slušelo přijmout jej a

hned si jej za asistence hostitelova služebnictva obléci. Pořadatel slavnosti tím zaručoval, že hostům poskytuje skutečně vše - nejen dům a jídlo a pití a zábavu při hostině, ale také (obdivuhodné, krásné!) roucho.

Je tedy možné, že podobenství má na mysli obdobnou okolnost. Hosté hned při příchodu obdrželi oděv, který byl darem od samého krále, nad pomyslením svrchovaného. Dával jim tak najevo, že si jich váží, těšila ho jejich přítomnost na královské svatbě, nic nezanedbal, aby je hostil co nejlépe.

Načež se ukázalo, že jeden z hostů nad tím ohrnuje nos. Neoblékl si oděv, který tam byl připraven právě pro něj. Snad dokonce sveřepě odmítal, aby mu královské služebnictvo to slavnostní roucho obléklo. Dával najevo, že mu královský šat není dost dobrý. Možná byl přesvědčen, že jeho vlastní oblečení je mnohem lepší, honosnější, patřičnější pro nastalou příležitost.

Bez výběrového řízení na vstupenky

Předtím podobenství zdůraznilo, že král si dal nečekaně pozvat hosty, se kterými se vůbec nepočítalo. Místo nejvybranějších, jistě vznešených a zasloužilých, přišli jiní: lidé všeho druhu, žádný výběr či snad dokonce smetánka společnosti. Dozajista i lidé prokazatelně všelijací. A hledíme, tady najednou jeden splňoval ta nejpřísnější měřítko. Kdož ví, snad i chtěl té královské slavnosti dodat na slávě a lesku. Vystupoval podle toho. Dával najevo, že je to čest pro hostitele, když mu tam přišel kdosi tak vzácný. Mnoho z přišedších tam vlastně vůbec nepatřilo. O tomto jednom hostu mělo být už dávno jisté, že on tam svým velikým významem patří.

Dovídáme se, že dopadl špatně.

Když nemá, co by odpověděl na přívětivou hostitelovu otázku, zjišťuje, že člověčí vznešenost na nové královské slavnosti mnoho neplatí. Neboť další královské slovo v tom špatně probíhajícím rozhovoru zní: Vyhodte ho!

A letěl kamsi do tmy. Prý je tam pláč a skřípění zubů. Podotkněme, že to sice v řeči Nového zákona neznamena jakousi nevýslovnou fyzickou trýzeň, ale je to hodně zlé. Pláčem a skřípěním zubů se projevuje ten, kdo si byl jist svou nenahraditelností, a nevyšlo mu to. Jakkoli bylo přece nepochybné, že na něj nikdo nemá, zůstala mu nakonec jenom hanba a bezmocný vztek.

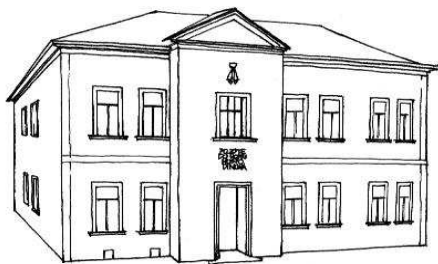
Zdá se, že sem míří varování celého evangelijního příběhu. Kdo nepřijme vše od Boha - v pošetilé jistotě, že sám od sebe získá cosi lepšího, těžce zklame sám sebe. Pozvání na slavnost zatím platí pro mnohé, dobré i zlé. A doprovodí je slovo do řad těch, kdo si vypěstovali přesvědčení, že jsou hodně dobří, ne-li ještě lepší, ozdoby Božího díla. Je to odezva dávného prorockého výroku: až sem Hospodin vstoupí, ukáže se, jak je lesk lidské důstojnosti ušmudlaný a „jako roucho ohyzdné všechny spravedlnosti naše“ (Izajáš 64,6).

A přece Ježíš trvá na tom, že Boží vstup k nám bude mít podobu, jakou měl příchod krále mezi hosty, které si pozval na velikou slavnost.

Jaroslav Vítek

I v Sudicích žijí evangelíci

Také v Sudicích si musíme připomenout bývalou evangelickou školu, povolenou v roce 1861 a zrušenou roku 1888. Z literatury známe také jméno vynikajícího zdejšího evangelického učitele Daniela Šťastného. Kazatelská stanice je v Sudicích oficiálně od roku 1986, je součástí sboru v Boskovicích (Setkávání 9/2012), kam byla

přifařena. V Sudicích žije jedna třetina boskovického sboru, to je asi 200 členů. Zdejší bratři a sestry se schází ve staré evangelické škole, kterou přebudovali na modlitebnu a pořídili tam byt správce. V roce 1974 byla budova opravena, včetně instalace ústředního topení, a v roce 1997 si kazatelská stanice přistavěla k domu plynovou kotelnu. Poslední boskovický farář Marek Zikmund odešel z Boskovic do Přerova a od 1. června 2014 je tamním farářem Jiří Bureš. Je na místě si připomenut dlouholeté faráře sboru a kazatelské stanice bratra Miroslava Rozbořila a Jana Vrubela. Chci také, abyste věděli o boskovickém kurátorovi bratru Karlu Boháčkovi, který se tajně skrýval několik roků před komunistickým vězněním. Modlitebnu spoluužívá také Církev bratrská, evangelická shromáždění se zde konají dvakrát měsíčně.

Závěr

Informace o evangelických kostelích, modlitebnách a sborových domech v našem seniorátu končí. Naprostá většina kromě Brna byla popsána a zobrazena, pokud jsou tam nesrovnalosti, tak je, prosím, omluvte. Texty doplňovaly ilustrace výtvarnice sestry Ivy Tůmové na obálkách jednotlivých čísel časopisu Setkávání v letech 2012, 2013 a 2014. Je dobře vědět a vidět, co bylo na těchto stavbách nadšení, práce, obětavosti a lásky budovatelů těchto stánků, které nám zůstaly jako dědictví. Jen si můžeme přát, abychom je navštěvovali s takovou horlivostí, s jakou je naši předkové stavěli, a tam se posilovali slovem Písma a zpěvem křesťanských písní.

Jako základní podklady pro textovou část byly použity tyto knihy: Památník Českobratrské církve evangelické od Františka Bednáře z roku 1924, knihy Církev v proměnách času 1918 - 1968 a 1969 - 1999, Encyklopedie moderních evangelických (a starokatolických) kostelů Čech, Moravy a českého Slezska od Zdeňka Nešpora z roku 2009, evangelické kalendáře a další tisky z vlastního archivu. Využíval jsem také informace, sdělení a písemností mnohých.

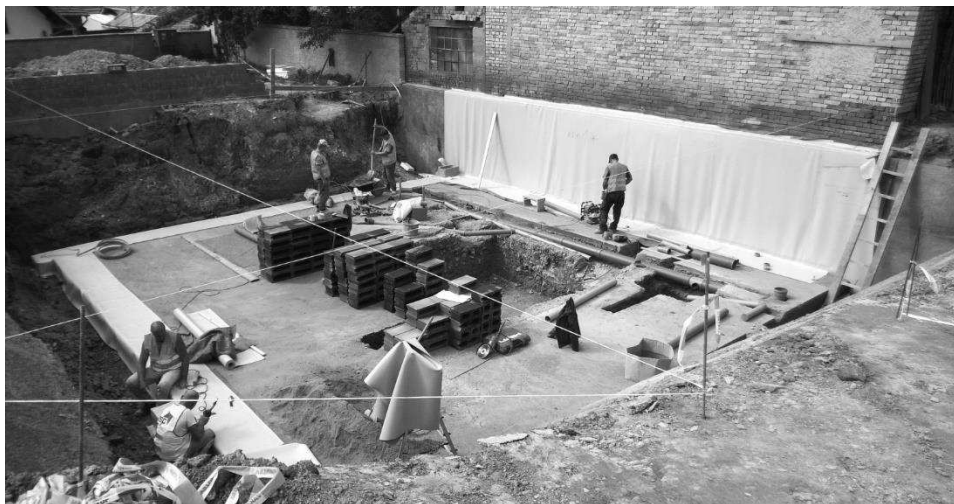
Jiří Novák

Chráněné bydlení Nosislav

V létě letošního roku začalo brněnské středisko Diakonie po různých administrativních průtazích konečně stavět Chráněné bydlení Nosislav. Hrubá stavba by měla být dokončena do konce roku. Zkolaudováno by mělo být do konce léta 2015. Zdá se tak, že úsilí mnoha lidí, kteří tento projekt realizují a nejrůznějším způsobem podporují, dojde s pomocí Boží svého naplnění.

V dvoupodlažním domě s deseti jednolůžkovými pokoji obklopeném zahradou uprostřed klidné části malého jihomoravského městečka bude brněnská Diakonie nabízet domov seniorům a lidem se zdravotním postižením, kteří se již neobejdou bez podpory a asistence. První obyvatelé se budou moci stěhovat na začátku roku 2016.

Z prostředků Evropské unie je hrazeno 85 % nákladů na stavbu a její vybavení, 15 % musí středisko sehnat jako spoluúčast. Doposud se nám podařilo nashromáždit něco přes 2,5 mil. Kč. Zbývá tak sehnat ještě cca 800 tis. Kč. Velmi děkujeme všem, kteří tento projekt nejrůznějším způsobem podpořili. Za Vaši případnou finanční pomoc, kterou můžete směřovat na účet veřejné sbírky 30015-1344426309/0800, budeme vděční.

Reportáž z výstavby a další aktuality o projektu můžete sledovat na webových stránkách www.nosislav.diakonie.cz

Jan Soběslavský, ředitel Diakonie ČCE - střediska v Brně

OBSAH ROČNÍKU 2014

Úvodník: J. Gruber -1, H. Dvořáková -25, J. Soběslavský -49, Š. Hájek: Blíží se Velikonoce -73, M. Horák: Květnové dny -97, J. Slámová: Co s nevyužívaným kostelem -121, J. Vítek: Když léto teprve začíná -145, M. Šidlová: Škola jménem Život -173, S. Hauserová -197, J. Novák-221.

Bylo: L. Marková: Odpoledne křesťanské služby v Brně I -3, Třetí zasedání 40. konventu -3, B. Šimek: Nová kniha o Jaroslavu Šimsovi -4, Čtyřikrát z Brna: Dětská vánoční slavnost -26, L. Marková: 20 let sboru Cantate Domino -50, J. Franců: Seniorátní presbyterní konference -73, O. Maňák: Masopustní neděle v Blahoslavově domě -75, V. Zikmund: Husovický dvorek -100, M. Horák: Nešpor v BD -101, S. Hauserová: Jarní školka mládeže ve Vanovicích -123, J. Kučera: Apeldoorn - Brno ≈ most Evropou -124, J. Černý: Společný výlet do Jihlavy -125, J. Gruber: Synod na Vsetíně -146, J. Kašparová: Seniorátní rodinná neděle -147, I. Huvarová: Rodinný víkend z BD v Cizkrajově -148, D. Vtípilová: Návštěva ze sboru Brno I v Basileji -150, V. Osvaldová: Tajný výlet 2014 -151, Noc kostelů 2014 -152, J. Grombířiková: Prázdniny na Blažkově 2014 -174, J. Sláma: LeSeM -175, L. Prejzová: Bratři Lví srdce v Lovětíně - letní tábor ČCE Husovice -176, J. Slámová: Ekumenické setkání s Bibli a uměním -176, M. Cahlík: MS 2014 -178, J. Sláma: Skautské bohoslužby -198, D. Procházka: Pasování Vřešťanů -200, D. Mikolášek: Umění jako svědectví o víře -200, I.+A. Oukropcovy: Fryšták 2014 -202, J. Gruber: Ekumenická gospelová bohoslužba -222, J. Gruber: 600 let podobojí -223, S. Hauserová: Sjezd mládeže v Kroměříži -224, E. Freitingerová: Školka mládeže v Rovečném, LP 2014 -225.

Evangelické kostely a modlitebny (připravuje Jiří Novák): Evangelický sbor ve Svitavách -6, Evangelický sbor ve Znojmě a Hraběticích -31, Kazatelská stanice v Blansku -54, Modlitebna v Násedlovicích -79, Kazatelská stanice v Radiměři -103, Velké Hostěradky -136, Moravská Chrástová a Jevíčko -157, Bohutice a Litobratřice - 181, Brumovice a Mokrůvky -210, I v Sudicích žijí evangelíci -230.

Přečetli jsme: A Bůh stvořil otce -2, J. Novák: Základy bratrské školy v Přerově -50.

Zaujalo nás: Nelson Mandela a večere Páně -98, Nevyužívané britské kostely získávají novou náplň -122, Františkovo desatero -203.

Rozhovor: L. Ryšavá: Rozhovor s Wierou Jelinek -104.

Otazníky nad Bibli: M. Horák -5, J. Gruber: Kain a Abel -28, J. Šimsa: Chvála nepoctivosti -51, S. Hauserová: Chvála ženy statečné -76, O. Tydlitátová: Komu odpustíte hříchy,... -102, Š. Hájek -127, P. Kašpar: Sedm plus jedna -155, K. Rybáriková: Levoruký Ehúd -180, M. Židková: Utišení bouře -205, J. Vítek: O svatebním oděvu -227.

Z nového zpěvníku: Poslouchajte křesťané -7, Své díky pojdme vzdát -78, Vzbud' se, vstaň -131, Bůh náš, Hospodin světlem je -241.

Anketa: Charakteristika sboru -8, Proč je tu náš sbor? -32, Bohoslužby a katecheze -56, Služba potřebným -80, Samofinancování církve -129.

Neznámá evangelia (připravuje Jiří Novák): -14, Novozákonní apokryfy -38, Neznámá evangelia 3 -60, Příběhy apoštolů 1 -86, 2 -106, 3 -132, Proroctví a apokalypsy 1 -161, 2 -184, Spisy apoštolských otců 1 -207, 2 -235.

Církev na očích: Pavel Janošík: Kaplanem ve věznici -12, G. Horáková: Být kaplanem, být kaplankou v armádě -36, V. Vurst: Nemocniční kaplani -58, J. Keřkovský: Nakladatelství Mlýn -84, P. Raus: Křesťanské svědectví v rozhlasu -108, S. Hauserová: ZAK -134, P. Klinecký: Uchem jehly je misie mimochodem -159, J. Meisl: Svědectví hudbou -183, M. Kadlecová: Na očích v Ivančicích -209, M. Horák: Náboženství ve škole -234.

Služba bližním: 20 let střediska Diakonie Brno II -17, III -40.

Žijí (žili) mezi námi: V. Matoulek: 95. narozeniny bratra faráře Jana Pokorného -44, J. Gruber: Zuzana Květinová -68, J. Novák: Vzpomínka na bratra faráře Josefa Průšu -69, V. Matoulek: Josef Veselý -100 let -90, J. Kux: Zora Ondrová -118, M. Fajman: Jiří Tomeš -141, J. Novák: Zemřel Jan Blahoslav Vladík -169, C. Novák: Miroslav Rozbořil -215.

Historie: J. Novák: Jan Karafiát -19, Vzpomínky na oběti z Násedlovic -211.

Kniha: H. Dvořáková: Vzpomínky německého prezidenta -41, E. Šimková: Století moudrosti -64, E. Šimková: Ostrov v Ptačí ulici -87, E. Šimková: První Život Angely M. -137, J. Franců: České okamžiky Pavla Kosatíka -163, E. Šimková: Život začíná v sedmdesáti -166, C. Novák: Přijmi nás ještě i dnes -188, E. Šimková: Osobnosti Lidových novin -190.

Osobnosti reformace (připravuje L. Hájek) Ladislav Velen ze Žerotína I. -82, II. -110, Jan Adam z Víckova -185.

Ze sboru Brno I: M. Ryšavý: Obnovený reliéf Lutherovy pečeti -158.

Ze sboru Brno-Husovice: L. Prejzová: Ty víš také, že si občas vzpomeneme - na ty, kteří umírají hladem -93, M. Šidlová: Výdejna radostí -143, L. Prejzová: O trámech v očích našich -237.

Ze sboru Brno-Židenice: J. Slámová: Události roku 1968 -94, J. Kašparová: Ester a pomoc na konci světa -112, L. Grycová: Vatikánský chléb štěstí -115, J. Slámová: Sborový den v Židenicích -170, M. Pleva: Výlet na Valašsko a Lašsko -217, J. Slámová: Koncert Chrapotu -239.

Ze seniorátu: J. Soběslavský: Chráněné bydlení Nosislav -231.

Cestování: M. Kučerová: Izrael -61, J. Franců: Carnuntum -191.

Bude: -21, -44, -67, -89, -115, -140, -164, -195, -213, 242.

Lidé ve sboru: -23, -47, -67, -90, -119, -140, -165, -193, -214, -242.

Díky a prosby: -22, -46, -71, -89, -120, -142, -168, -194, -214, -243.

Ze staršovstva: -24, -48, -72, -96, -120, -144, -171, -195, -220, -244.

Redakční rada: v roce 2014 časopis připravovala pod vedením Jiřího Grubera redakční rada ve složení: Hana Dvořáková, Jan Franců, Ladislav Hájek, Alexandra Hauserová, Martin Horák, Marie Melicharová, Jiří Novák, Jarka Procházková, Jana Slámová, Jan Soběslavský, Blahoslav Šimek a Jaroslav Vítek.

Náboženství ve škole

V rubrice *Církev na očích* se na řadu jako poslední dostává veřejné působení církve, které někteří stále považujeme za tradiční a běžné, ke kterému ovšem dochází stále méně: vyučování náboženství ve školách.

Ještě v poválečných letech patřilo vyučování ve škole k podstatné náplni práce farářů, katolických i evangelických. Od padesátých let se ovšem socialistické školství s různou intenzitou snažilo křesťanskou výuku dětem, rodičům a vyučujícím znesnadnit nebo znemožnit. Teprve po listopadu '89 se situace změnila a dnes ředitelé škol obvykle respektují nařízení, že je-li ve škole více než šest žáků přihlášených k hodině náboženství, mají takovému vyučování poskytnout prostor a příslušné podmínky.

Když jsme v roce 1998 s manželkou nastoupili na farářská místa v Jilemnici a Křížlicích, byla zde díky našim předchůdcům práce s dětmi mimořádně pěkně rozvinuta: výuka náboženství vedená evangelickým farářem probíhala na obou jilemnických základních školách a nově také v blízké Horní Branné, ve spádové škole pro děti z valteřického sboru.

Školní předmět jsme opovážlivě přejmenovali na *Křesťanskou výchovu* (náboženství jsme, myslím, opravdu neučili, ředitelé nicméně náš předmět nepřestali označovat jako *Evangelické náboženství*) a na práci ve školách navázali. Po několika letech jsem pak vyjednal možnost učit děti ještě ve škole ve Víchově nad Jizerou, spádové škole pro Křížlice.

Zkušenost s vyučováním byla velice různorodá. Naše setkání měla podobu biblických hodin, s písničkami, modlitbou, biblickým příběhem a jeho zpracováním a hrou nakonec. V Jilemnici se takto scházelo deset až patnáct dětí, rozdělených podle věku do dvou skupin. Ředitelé tu dokonce akceptovali, že naše „školní“ hodina probíhala na faře. Bylo to tak snazší s ohledem na transport různých pomůcek, hudebních nástrojů a her. Setkání tak probíhala v domáckém prostředí a nebyla rušena školním prostředím, ruchem nebo zvoněním. Na druhou stranu, jen zcela výjimečně se k nám připojil někdo z dětí necírkevních. Jeden rok jsme z tohoto důvodu začali učit ve škole, ve velké školní budově si nás ale téměř nikdo nevšiml.

Jinak to bylo ve škole Horní Branné. Ve vesnické škole děti nepřehlédly, když přicházel farář, s kytarou a rancem pomůcek na zádech. Děti se sice ve třídě chovaly jako ve třídě (jako při těch hodinách, kdy si mohou dělat, co chtějí), každý školní rok se ale k „mým“ pěti až osmi dětem připojil jeden nebo více jejich kamarádů. Prvňáčka Lucka přišla sama jednou před Vánoci, že by prý taky chtěla hrát vánoční divadlo, po svátcích ale chodit nepřestala, a přicházela pak pravidelně dalších pět let.

A ještě jinak se děly věci ve dvoutřídce ve Víchové. Na začátku přicházelo na vyučování pět kluků z evangelických rodin. Během jednoho roku se pak „na nábožko“ scházelo 12 dětí, víc než třetina žáků školy. „*Už jde!*“ slýchal jsem, když jsem přicházel do budovy školy, a ke svému údivu pak na chodbě neviděl děti mizet na školních záchodcích, ale naopak sbíhat se z různých zákoutí do naší třídy. Děti tady zjevně těšilo už to, že zažijí hodinu, kdy je nikdo neznámkuje a neječí na ně. Zájem dětí pak v průběhu let trochu opadal, a přece z téhle party dětí měl křížlický sbor později čtyři pět konfirmandů „navíc“.

Vyučování ve škole tak pro nás otvíralo možnost potkat se i s dětmi a rodiči, kteří by jinak cestu na faru nenašli. Díky osobním kontaktům pak celá řada těchto dětí pravidelně přicházela na naše setkání, někteří i v dorosteneckém věku. Měli jsme tak také možnost setkat se s učiteli, kteří se pak na nás příležitostně obraceli s otázkami ke svému vyučování, někdy ale i v osobních záležitostech. Nešlo o to *být na očích*: viděli jsme, že vstup na neznámou půdu měl svůj dobrý smysl.

Martin Horák

NOVOZÁKONNÍ APOKRYFY

Spisy apoštolských otců 2

Chceme dokončit naše letmé seznámení se Spisy apoštolských otců, ještě nás čeká několik dopisů.

Dalšími spisy jsou dopisy Ignatia Antiochejsklého, biskupa v Antiochii, který zemřel mučednickou smrtí. Listy jsou adresovány křesťanům v Efezu, v Magnesii, v Tralles a v Římě, dále ve Filadelfii, Smyrně, a Polykarpovi. Dopisy píše ve vězení v okovech. Ihned v prvním listu se objevuje zmínka o apoštolu

Pavlovi, ne zcela jasné náznaky modliteb za mrtvé. V listech je už patrná hierarchie v církvi. Aby se vše v církvi „*snažili dělat pod vedením episkopa (biskupa)...presbyterů (v ŘKC kněží)... a jáhnů (diakonů)*“. Do jiného sboru píše, že za platnou považuje takovou eucharistii, kterou slouží biskup nebo někdo, komu to on povolil. To je též dodneška problém - ordinace a její vzájemné uznávání. Ignatios nabádá efezský sbor, aby se častěji shromažďovali k díkůvzdání (VP), aby se zhroutila moc satana. Stále, i v 21. století probíhá v některých protestantských církvích rozhovor o častějším slavení VP (u nás Pavel Filipi v knize Hostina chudých...). V dalším listě Ignatios píše: „*Všichni se shromažďujte jako do jednoho chrámu Božího,...k jednomu oltáři, k jednomu Ježíši Kristu*“. To sice není náš problém, ale dle II. vatikánského koncilu má být v nových kostelích jen jeden oltář (stůl Páně). V jiném dopise píše o hierarchii andělů. Všechny listy Ignatia Antiochijského prostupuje jediná myšlenka. On touží po mučednické smrti při zápasu se šelmami a odmítá, aby za něj v případě odsouzení někdo intervenoval. Na několika místech píše v různých obměnách: „*Dávám se jako výkupné za všechny (křesťany)*...“ Zde je naprosto průhledná hereze. Vždyť za nás se obětoval Kristus. Jeho oběť nepotřebuje žádné doplnění a opakování, i když se podobné pokusy v některé církvi dějí stále. A to při mši, nebo u Marie jako spoluvykupitelky .Apoštol Pavel píše: „*Kristus byl jen jednou obětován, aby na sebe vzal hříchy mnohých*...“ (Žd 9,28).

List Polykarpa, biskupa ve Smyrně, do Filip. Dopis začíná tím, co znovu objevila luterská reformace v 16. století: „... víte, že jste spaseni milostí, nikoli ze skutků...“ Ale na to dále navazuje: „... *království Boží neobdrží ani smilníci, ani změkčilci, ani homosexuálové*...“ (1K5,9). Před časem jsem psal do KJ poněkud přejícně o této (vrozeně) jinak orientované skupině, ale to jsem to schytlal. Dnes se až příliš zdůrazňuje homosexualita v televizi, filmech, spíš bychom se měli navzájem respektovat. Řeči o léčení této menšiny jsou jen řeči. Ovšem tam, kde chvíli jsem to a chvíli zase ono, tomu nerozumím. Bisexualita je teď popírána.

Církev ve Smyrně píše všem sborům o umučení jejich biskupa Polykarpa. Byl již 86letým starcem, prokonzul jej nabádal, aby obětoval císaři a zlořečil Kristu, ale on odmítl. Má být předhozen šelmám, nakonec byl upálen. U jeho spáleného těla je opět doklad o ctění ostatků.

List Diognetovi je spíš apologií (obhajobou) křesťanství, je o něco mladší než ostatní listy. „*Křesťané se neliší od ostatních lidí...žijí v řeckých i barbarských městech, ale neodhazují novorozence. Mají společný stůl, ne však lože. Jsou v těle, ale nežijí podle těla*“. (V. kapitola)

V VI. kapitole se zase píše: „*Nesmrtelná duše pobývá ve smrtelném stánku*“. To odpovídá řecké filozofii. Izraelec si nedovede představit žijící duši (krev) bez těla. V NZ je duch, duše a tělo (1Te 5,23). Nový zákon trvá na vzkříšení celého člověka (1K 15,20.21).

Poslední kniha Pastýř Hermův je apokalypsou (zjevení o posledních věcech člověka), autorem byl snad bratr římského biskupa Pia (140-156). Kniha obsahuje čtyři vidění, dvanáctkrát příkazy a deset podobenství. Ve viděních se objevuje Sibyla (mytologická věštkyně) a mladíci. Ve viděních čteme o věži: „*Ta věž, kterou vidíte, to jsem já, církev*“. Věže u hradeb a strážní věže u vinic

inspirovaly věštkyňi a to mohlo být zase podkladem pro stavbu věží u chrámů. Nevím, zda je dostatečné vysvětlení, že věž ukazuje k Bohu. Z příkazů zmíníme třetí, kde je: „*Miluj pravdu...*“, a to nám připomíná Jana Husa. Čtvrtý příkaz říká o propuštění manželky: „*Když muž propustí ženu pro cizoložství, nesmí se ji již ženit*“, mohla by se vrátit. Pro lidskou slabost dochází k rozchodům manželů. ŘKC neuznává žádný druhý sňatek kromě ovdovělých nebo při zneplatnění manželství papežem. V tomto příkazu také je, že není jiného možného obrácení a odpuštění hříchů než křtem. To dělalo lidem v době pronásledování při zapření značné potíže. Ani my jsme někdy nepřijímali příliš radostně ty, co se po letech komunismu navrátili do církve. Značnou úlevou bylo a je v pokračování textu, že po zapření, zhřešení je ještě jedna možnost obrácení. Ještě něco k podobnostvím. Bude-li někdo držet půst o chlebu a vodě, má dát to, co by stálo jídlo, potřebným. To známe u matky Terezy z Kalkaty a něco podobného si pamatujeme z počátečních textů Nové orientace v ČCE. V devátém podobenství můžeme číst: „*syn Boží je starší než všechno stvoření*“(i J 1,1a), a přece si to úplně neuvědomujeme, nebo tomu nevěříme. Jakub Trojan ve své knize Ježíšův příběh - výzva pro nás na str. 308 píše, že je nutné „*nově interpretovat metafyzické (nadskutečné, nadsmyslné) představy, které jsou spojovány s Bohem, s preexistentním Kristem, s pojetím Trojice...*“ Podobná víra je dle autora „*už jen v liturgických úkonech církvi*“. Ještě desáté podobenství, ze kterého může vycházet teorie prosperity některých pentekostálních (letničních) kruhů, a to: „*Chod' v příkazech...a bude tě provázet úspěch*“, když se tak neděje a třeba přijdou i nemoci, říkají, že žiješ v hříchu, třeba i skrytém. Kdo z lidí to může určit?

Domnívám se, že pro velmi hrubou orientaci, srovnání s kanonickými knihami a možnou asociací je to, co je vypsané z Novozákonních apokryfů a Spisů apoštolských otců, dostatečné. Lepší by bylo, pokud naleznete čas, si vše pročíst a promyslet s prolínáním do současnosti.

Jiří Novák

ZE SBORU BRNO - HUSOVICE

O trámech v očích našich

(aneb listopadová, ekologicko-fyzikální bohoslužba v klubu Desert)

V tomto školním roce začaly husovické bohoslužby v klubu Desert neobvykle pozdě - až v listopadu, a to z jakýchsi technických důvodů. Kdo si však počkal (a takových bylo mnoho; Desert praskal ve švech), dočkal se vskutku výjimečného večera, jednoho z těch, po kterých se člověku zachce změnit svět (nebo alespoň sebe).

Štěpán Hájek mluvil plamenně o třískách a trámech v očích - o „trámech pýchy“. *Ježíš se ptá: Jak to, že tak bystře rozpoznáváš věci, v nichž se druzí mýlí, a přitom nevidíš důležité a zásadní věci, které kalí zrak tobě samotnému, které zaslepují právě tebe a mnohem víc? (...) - Pokrytče, říká nám Ježíš, nejprve vyjmi z oka trám své pýchy - nejprve se zbav toho zásadního, co blokuje tvé vidění. Zbav se té iluze, že máš vždycky pravdu, zbav se své*

povýšenosti (...). Pak teprve prohlédneš, pak teprve spatříš - a to je pointa - abys skutečně mohl vyjmout třísku z oka svého bratra. O to nepřestalo jít! (...)

Hostem byl Jan Hollan (ano, zmiňme: otec Matěje Hollana; ale pryč od politiky), brněnský fyzik, který se dlouhodobě zabývá (mimo jiné) změnami klimatu. Přijel v botách - tentokrát, jinak chodí bos („ale co kdyby se to na bohoslužby nehodilo?“), ovšem na kole („ještě není zima“). Mluvil naléhavě a rychle, na hosta Desertu poměrně dlouho, nicméně nesmírně poutavě; a vlastně také o trámech v očích - o trámech pohodlí a sladké nevědomosti.

„Tak otepluje se Země, nebo ne?“ položil Štěpán na úvod zcela prostou - ovšem v poslední době palčivou - otázku. „Ano,“ odpověděl Jan Hollan suverénně. „Starší lidé si pamatují chladnější zimy, se sněhem. Teplo se schovává do oceánů. Země pouští do vesmíru méně tepla, než od Slunce dostává... oteplování Země je procesem natolik rychlým, že v její historii nemá obdobu. Vegetace se nestihá přizpůsobovat, Země je přelidněná; lidem nestačí, co vypěstují, ale tahají ze země všemožná fosilní paliva, která spalují; skleníkové plyny pak izolují naši planetu od vesmíru. Změnám se v této fázi zabránit nedá, změny jsou už teď dramatické - některá místa prostě vyschla (např. v Pákistánu se střídají záplavy s vedrem, Kalifornie je ve stavu největšího sucha ve své historii a také v Sýrii cca 5 let nezapršelo). Lidé z vyschlých míst prchají jinam, ono ‚jinam‘ (např. Evropa) však na záplavu uprchlíků není nijak připravené. Politici jsou danou situací ‚silně znepokojeni‘, ale reálně se jí nezabývají, jelikož se jedná o cíle dlouhodobé, nedosažitelné v rámci krátkého volebního období.“

„Co dělat?“ ptá se (opět lakonicky) Štěpán. „Před sto lety měli lidé menší spotřebu,“ uvádí Hollan. „Netopilo se uhlím, komfortní teplota místnosti byla 16 stupňů... nejedlo se tolik masa (jedlo se, co se vypěstovalo). Dnes máme technologie na to, abychom mohli žít líp než před sto lety - se stejně malou, ba menší spotřebou. Ale my to děláme přesně naopak. Je třeba zpoplatnit fosilní paliva a vyhledat jiné zdroje. A vůbec - topit méně, zateplovat domy.“

Jan Hollan působil téměř čtyřicet let v brněnské hvězdárně, později se začal věnovat problematice světelného smogu - původně proto, že mu přesvícené Brno vadilo ve výhledu na hvězdy... Na úvod bohoslužeb četl první kapitulu z Genesis. *I řekl Bůh: „Bud' světlo!“ A bylo světlo. Viděl, že světlo je dobré, a oddělil světlo od tmy. Světlo nazval Bůh dnem a tmu nazval nocí (Gn 1: 3-4).* „Střídání dne a noci je jev známý odpradáвна,“ vysvětlil posléze. „Dnes už to tak lidé nevnímají. Přitom kdybychom tolik nesvítili, mohli by mít lidé v Africe internet a jejich děti by se mohly vzdělávat - na to se moc elektriny nespotřebuje. V zemích, ve kterých vládne blbost a korupce, se svítí silně; třeba ve Španělsku, v Řecku a v arabských zemích. Kde vládne rozum (například v Německu), svítí se méně. Silné světlo v noci je jedovatá věc - ničí zdraví, rozvrací metabolismus, vede k rakovinám, obezitě a jiným civilizačním nemocem. Lidstvu by stačilo, aby si v noci svítilo silou úplňku; tzn. ¼ luxu... Jenže my svítíme 50 luxů. Světla mají být slaboučká, aby nezastínila nebe. Člověk je nebem uchvácen, nebe jej zbavuje starostí (ve tmě je prostě nevidí!), nebe v něm vyvolává náboženské pocity... Generace, která vyrůstá bez „normálního nebe“, je generací invalidní - aniž by svou invaliditu vůbec zaznamenala...

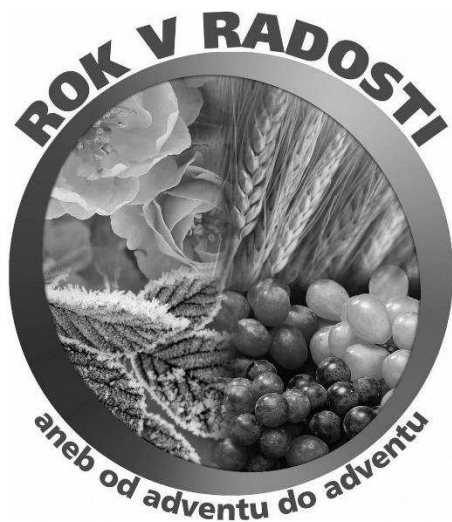
Štěpánova modlitba pocházela (tematicky) z pera slavného fyzika Blaise Pascala: *Neprosím o život ani o smrt, ale za to prosím, abys použil mého zdraví i mé nemoci, mého života i mé smrti ke své cti a mé záchraně... Nevím, co je pro mě potřebnější, zdraví či nemoc, bohatství či chudoba, a tak je to ve všech věcech tohoto světa. To rozhodnout přesahuje sílu lidskou i andělskou a je to skryto v tajemství tvé prozívatelnosti; tu chci vyzývat a ne zdůvodňovat...*

Hudební podkreslení večera zajistilo brněnské uskupení Perfect Time, které silou akordeonu, saxofonu, klavíru a hlubokého hlasu krásné zpěvačky vtáhlo publikum do tónů jazzu a šansonu.

Příští bohoslužba v klubu Desert (Rooseveltova 11), pořádaná farním sborem ČCE v Brně-Husovicích, proběhne v neděli 14. 12. v 18 h (hostem bude Mikuláš Bek, zahraje Gabriela Kolčavová Trio).

Lucie Prejzová

ZE SBORU BRNO-ŽIDENICE

Večer v radosti mohli prožít v kostele v Židenicích ti, kteří se nechali pozvat 7. listopadu na koncert spojených sborů židenického ChraPoTu a ekumenického sboru Schola Ecumenica Kostellowa z Brna a okolí. Asi 35, většinou mladých lidí, za doprovodu hry na keyboard, kytary, flétny, housle i africký buben nám pod skvělým vedením dirigenta Petra Šplíchala předvedlo svůj koncertní program nesoucí název: „Rok v radosti aneb od adventu do adventu“.

Než jsme se mohli zaposlouchat do hudby, vyslechli jsme úvodní slova jednoho z členů komunity SANT'EGIDIO, ve prospěch jejichž činností byl tento benefiční koncert uspořádán. V pár skromných větách

jsem se dozvěděl, že výtěžek koncertu je konkrétně plánován na nákup zimní obuvi pro brněnské bezdomovce. Další informace o této komunitě jsme si mohli přečíst na výstavním panelu v blízkosti košíku na sbírku. Ze zveřejněných informací na panelu i na www.santegidio.cz vyjímám: Komunita Sant'Egidio je laické církevní hnutí, které se zrodilo v roce 1968 v Římě. V České republice působí od roku 1993, a to v Praze, Brně a v Olomouci. Noví členové jsou převážně studenti, avšak je řada těch, kteří zůstávají anebo přicházejí a jejich věk je už kolem padesátky. Stoupenci tohoto hnutí v Brně se scházejí několikrát v týdnu k modlitbám, naslouchání Božímu slovu a společnému zpívání v kostele Sv. Michala na Dominikánském náměstí, aby pak jindy mohli navazovat kontakty s lidmi na okraji společnosti a rozvíjet programy konkrétní pomoci.

(V Brně se např. někteří věnují romským dětem v speciálně upravených prostorách zábrdovické katolické fary, oslovují skupiny ubožáků v ulicích, skupina členů této komunity navštívila vícekrát Vítkov a navázala kontakt s rodinou popálené Natálky aj). Když to slyším, žasnu; a teď zpět ke koncertu.

Na program byly písně staré i nové, svižné i meditativní od různých známých i méně známých autorů. Před některými písněmi zaznělo krátké slovo z bible nebo pár poetických vět odjinud. S potěšením jsme si uvědomili, jak libozvučná jsou hudební aranžmá Ladislava Moravetze, písní z Taizé, ale i duchovní písně zpívané staroslověnsky, anglicky či německy. Koncert byl uzavřen rytmickým otčenášem Baba Yetu ve svahilštině, po němž se strhl natolik bouřlivý a dlouhotrvající potlesk, že nám sbor, ač jistě už unavený po bezmála půldruhé hodiny bez přestávky trvajícím stání, přidal dvě další písně.

V závěrečném poděkování vyjádřil, zcela zpocený, avšak zářící dirigent poznatek, že totiž právě proběhnuvší koncert přinesl trojí radost: za první účinkujícím, za druhé posluchačům, a za třetí těm, co jim bude pomoheno z vybraného vstupného. (Zdá se mi, že existuje i čtvrtá skupina, a tou je nebe. Tam se totiž zajisté krásná hudba i texty, navíc dobře srozumitelné, díky kvalitnímu ozvučení od Kuby Marka, jistě též donesly.)

Myslím, že řada lidí vyjádřila své pohnutí nad skvělým a angažovaným koncertem dalším příspěvkem do dobrovolné sbírky při vycházení z kostela.

Na programovém letáčku jsme se dozvěděli, že tentýž program se uskutečnil ještě v sobotu 8.11. v kostele sv. Markéty v Knínicích a v neděli večer v Brně u Jezuitů. Díky všem a nenechme si ujít další takovýto zážitek!

Jana Slámová

Z NOVÉHO ZPĚVNÍKU

Skladba, kterou představujeme tentokrát, je úpravou žalmu 27 z tvorby Petra Ebena (1929-2007), patrně nejvýznamnějšího českého hudebního skladatele druhé poloviny 20. století. Zpívá se sponsoriálně: předzpěvák přednáší slova žalmu (recitativ), shromáždění odpovídá společným refrénem (odpověď).

Martin Horák

Žalm 27

Bůh náš, Hospodin světlem je

Odpověď
shromáždění (v.1)

Petr Eben

Bůh náš, Ho-spo-din, světlem je, spa-se-ním, proč se víc bát?

Recitativ

1. Hospodin je mé světlo a má spá - sa, koho bých se bál?
Hospodin je záštita ži - vo - ta mé - ho, před kým bych se trá - sl?

Odpověď: Bůh náš ...

2. Jedno od Hospodina žádám a po tom tou-žím: abych směl přebývat v Hospodinově
domě po všechny dny ži - vo - ta své - ho,
abych požíval Hospodino - vy ně - hy a patřil na je - ho chrám.

Odpověď: Bůh náš ...

3. Hospodine, hle - dám tvou tvář, neskrývej svou tvář pře - de mnou.
V hněvu neodmítej svého slu - žeb - ní - ka, nezavrhuj mě, tys má po - moc!

Odpověď: Bůh náš ...

4. Věřím, že uvidím blaho od Ho - spo - di - na v ze - mi ži - vých!
Důvěřuj v Hospodina, bud' sil - ný, at' se vzmuží tvé srdce, v Hospodi - na dou - fej!

Odpověď: Bůh náš ...

BUDE

Prosincové hudební nešpory

V neděli 7. prosince v 19:30 se konají poslední letošní hudební nešpory v Červeném kostele. Vystoupí při nich Vokální barokní soubor Da Capo Ensemble s pořadem Vánoce z Nového světa. Biblické zamyšlení bude mít bratr farář Jiří Gruber. Výtěžek dobrovolného vstupného, které zdvojnásobí nadace Divoké Husy, bude věnován středisku Diakonie ČCE v Brně.

Kavárnička v prosinci

- 3.12. Konzervatoř
10.12. O prvním synodním seniorovi ČCE Josefu Součkovi nám poví sestra Růžena Medková.
17.12. Krásné snímky z Krkonoš nám promítne bratr Jan Franců

Dětské vánoční hry v brněnských sborech

Brno I Dětská vánoční slavnost proběhne 21. prosince v Betlémském kostele na Pellicově. Nejmladší děti z Nedělní školy spolu s Ovečkami připravují pod vedením sestry Ivy Oukropcové „Cestu do Betléma“. Na ni tematicky naváže veršovaná hra Davida Balcara o setkání mudrců s Herodem, kterou s dětmi chystají učitelé Nedělní školy.

Brno II Vánoční hra by se měla hrát v Blahoslavově domě v neděli 21.12. v rámci rodinných bohoslužeb, které začínají v 9 hodin. Zapojí se všechny děti, které budou chtít, doufáme, že jich bude 25 i víc. A celé to bude ve verších.

Brno - Židenice V neděli 21. 12. se v Židenicích bude hrát vánoční hra v rámci rodinných bohoslužeb. Začátek je v 9 h.

Brně - Husovice Vánoční slavnost bude v neděli 21.12. v 15 hod. Hrát se bude hra Zdeňka Šorma Oslava narozenin. Zapojí se asi 25 dětí, možná i víc.

DÍKY A PROSBY

Náš Pane a Bože, i dnes se chceme u tebe přimlouvat.

Přimlouváme se za celou tvou církev, aby nebránila lidem ve výhledu na tebe, aby lidi nesoudila, neposuzovala a neodsuzovala, aby lidem přinášela naději.

Prosíme tě, vyslyš nás.

Přimlouváme se za svět, zvláště za země, kde se válčí, a za jejich obyvatele, za Sýrii a východní Ukrajinu. Přimlouváme se za naši zem a politické dění u nás. Prosíme, abys lidem, kteří mají v rukou moc, připomínal odpovědnost, kterou mají před tebou a před lidmi.

Prosíme tě, vyslyš nás.

Přimlouváme se za lidi, kteří mají nouzi, za lidi nemocné, za všechny, kteří jsou odstrkovaní, přehlíženi, za ty, kterými druzí opovrhují, za všechny, kdo touží po lásce, víře, naději.

Prosíme tě, vyslyš nás.

Přimlouváme se za nás, kteří jsme dar víry už přijali, abychom nebyli druhým na překážku na jejich cestě za tebou, ale abychom hledali, jak svým obdarováním pomoci.

Prosíme tě, vyslyš nás.

Společně k tobě voláme: Otče náš ...

Přímolvná modlitba zazněla při službách Božích v kazatelské stanici v Tišnově v neděli 9. listopadu 2014.

Brno I

1.12.	Jaroslava Juráková	71 let
2.12.	Božena Patočková	95 let
2.12.	Věra Švandová	85 let
3.12.	Jan Vondra	70 let
4.12.	Františka Štěpánková	76 let
8.12.	Marie Hořáková	81 let
8.12.	Adam Schneider	10 let
10.12.	Ivan Fleischer	75 let
10.12.	Zdenka Jelínková	82 let
10.12.	Anna Kozová	79 let
11.12.	Noemi Košťálová	89 let
14.12.	Jaroslav Junek	82 let
14.12.	Blažena Šindelářová	81 let
16.12.	Eva Vosinková	72 let
17.12.	Josef Bednář	74 let
18.12.	Jan Pokorný	96 let
20.12.	Jana Malá	40 let
21.12.	Jarmila Balabánová	85 let
22.12.	Jiří Makovský	10 let
25.12.	Zora Ondrová	94 let
28.12.	Libuše Kozáková	89 let
28.12.	Jarmila Zemčíková	90 let
31.12.	Věra Vlčková	77 let

Pokřtěni byli:

- 16.11. Sarah Geissler, nar. 2011
- 16.11. Philip Geissler, nar. 2012
- 23.11. Lumír Šindelář, nar. 2014
- Adam Dobrovodský, nar. 2014

Oddáni byli:

- 18.10. Eva Dejmková a Anton Dubský
- 25.10. Dorothea Patočková a Jan Gregar

Rozloučili jsme se:

- 30.10. Noemi Dostálová, nar. 1938
- 6.11. Božena Stoklasová, nar. 1935

Brno II

2.12.	Miluše Svobodová	72 let
3.12.	Marcela Výrostová	72 let
5.12.	Jan Kacko	89 let
5.12.	Olga Krejčová	84 let
5.12.	Jitka Kraisová	80 let
6.12.	Rostislav Paška	79 let
8.12.	Ester Marková	81 let
10.12.	Petr Růžička	77 let
16.12.	Eva Kotasová	74 let
16.12.	Jan Dittrich	71 let
24.12.	Lydie Bláhová	88 let
24.12.	Božena Štelclová	85 let
24.12..	Miloslav Mauer	60 let
25.12.	Kamila Nováková	90 let
30.12.	Marta Vařílková	76 let

Oddáni byli:

- 1.11. Petra Hrazdírová
a Ondřej Hrůza

Brno I

Radost nám udělaly bigbeatové bohoslužby na Opletalově krásnými písněmi, hojnou účastí a kázáním, které oslovilo. Vydařené byly také gospelové bohoslužby na Botanické, jen škoda, že se jich nezúčastnilo více členů našeho sboru. Dobře navštívené byly také listopadové nešpory. Na návrh finanční komise jsme rozhodli o odměnách pro sborové pracovníky a daru brněnské Diakonii na stavbu výtahu na Hrnčířské 25 tisíc Kč. Po delší době se sejde skupina, která má na starost webové stránky sboru. Na únor se opět plánuje sborová neděle se společným obědem.

Jiří Gruber

Brno II

Na své listopadové poradě staršovstvo mimo jiné dokončilo projednávání návrhů na konvent, včetně návrhů na kandidáty pro volbu nové synodní rady. Přípravou konventu, který se jako obvykle koná v našem sboru, se presbyteři zabývali také po technické stránce. Z připravovaných akcí a setkání zaznělo znovu pozvání k „výletní neděli“, které má být pozváním a příležitostí ke společnému prožití neděle při společné vycházce nebo výletu, a bude se konat vždy poslední neděle v lichých měsících; 30. listopadu se takto po bohoslužbách vydáme na vycházku do kostela sv. Jakuba k prohlídce věže spojené s odborným výkladem.

Martin Horák

Brno - Židenice

Na schůzi 12. listopadu jsme se zabývali především dalšími kroky při výběru nového faráře pro náš sbor. Dále jsme řešili adventní a vánoční aktivity: Dárkování 7. a 14. 12., jehož výtěžek bude věnován na stavbu domu pro seniory v Nosislavi, pečení perníčků pro děti 6. 12., dětskou vánoční hru 21. 12.

Marie Fikejsová

TÝDEN VE SBORU

Brno I

Po - Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 8.12.

Úterý:

15:00 DD Věstonická
16:30 dětský klub Ovečky
16:30 biblická hodina pro děti
19:00 přípravka NŠ
19:00 modlitební setkání

Středa:

15:00 kavárnička
16:00 konfirmandi II.
18:00 mládež
18:00 kurz Alfa

Čtvrtek:

9:30 klub otevřených dveří 4. a 18.12.
17:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 pěvecký sbor

Neděle:

10:00 nedělní škola
11:00 setkání na faře
17:00 třicátníci 14.12.

Brno II

Po - Pá 8.30-11.30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 8.12.

Úterý:

19:30 střední generace
17:00 biblická h. Tišnov
2. a 16.12.

Středa:

13:00 Diakonie 10.12.
14:00 biblické čtení DD
Kociánka 3. a 17.12.
18:00 biblická hodina

Čtvrtek:

9:30 Mateřský klub 11.12.
16:00 vyučování dětí
16:00 konfirmandi
17:15 dorost
19:30 mládež

Sobota:

9:30 DD Kociánka
13. a 27.12.

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání
v Blahoslavově domě
u kávy a čaje

Brno - Husovice

Středa:

18:30 mládež

Čtvrtek:

19:00 biblická hodina
20:00 staršovstvo 11.12.

Pátek:

15:30 Husovičtí vřeštani

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání na faře
18:00 Desert 14.12.

Brno - Židenice

Pondělí

16:30 BH pro děti
v Blansku

Úterý:

15:30 BH pro děti
19:19 DŽES – Židenické
setkání mladých lidí

Středa:

17:00 konfirmandi
19:00 biblická hodina
v Blansku
19:30 staršovstvo 10.12.
19:00 Zpěvy a modlitby
z Taizé 17.12.

Čtvrtek:

18:00 setkání ml. mládeže
19:00 biblická hodina

Neděle:

9:10 nedělní škola
10:00 setkání u kávy
a čaje
18:30 pěv. sbor Chrapot

Sobota 6.12. Pečení

perníčků u Fikejsů

Neděle 7.12. Dárkování,

16:00 videa z Blažkova

Brno I	Brno II	Brno - Husovice	Brno - Židenice
7.12. 2. Neděle adventní BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová Rch Olga Tydlitátová ČK 19:30 <i>nešpory</i> Jiří Gruber	BD Saša Hauserová Tiš Martin Horák	Hu Štěpán Hájek rodinné ČK 19:30 nešpory Jiří Gruber	Žd Marta Židková, VP Bl Marta Židková, VP
14.12. 3. Neděle adventní BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber, <i>křest</i>	BD Saša Hauserová Tiš Martin Horák	Hu Štěpán Hájek	Žd Pavel Kašpar Bl Pavel Kašpar
21.12. 4. Neděle adventní BK 10:00 Olga Tydlitátová <i>vánoční hra dětí</i> Rch Jiří Gruber	BD Martin Horák Tiš Saša Hauserová	Hu Štěpán Hájek Ma Štěpán Hájek Hu 15:00 <i>Dětská slavnost</i>	Žd <i>vánoční hra dětí</i> Bl Pavel Kašpar
24.12. Štědrý den BK 15:00 Jiří Gruber ČK 23:00 Saša Hauserová	BD 15:00 Saša Hauserová	Hu 15:00 Štěpán Hájek	Žd 15:00 Pavel Kašpar
25.12. Narození Páně BK Olga Tydlitátová, VP ČK Olga Tydlitátová, VP	BD Martin Horák, VP Tiš Saša Hauserová, VP	Hu Štěpán Hájek, VP	Žd Pavel Kašpar, VP Bl Pavel Kašpar, VP
26.12. Štěpána mučedníka BD společně s Brno II Rch 9:00 Jiří Gruber	BD Ondřej Macek	-----	-----
28.12. Neděle 1. po narození Páně BK 9:00 Jaroslav Vítek	BD Martin Horák Tiš Martin Horák	Hu Štěpán Hájek	Žd Marta Židková Bl Jan Asszonyi
31.12. Konec roku ČK 17:00 Olga Tydlitátová	BD 17:00 Martin Horák	Hu 15.00 Štěpán Hájek	-----
1.1. Nový rok ČK 10:00 Jiří Gruber, VP	BD Saša Hauserová, VP Tiš Martin Horák, VP	-----	Žd Marta Židková, VP
BK: Betlémský kostel v 8:30 ČK: Cervený kostel v 10:00 Rch: Rvchmanov v 14:15	BD: Blahoslavův dům v 9:00 Kuř: Kuřim v 10:00 Tiš: Tišnov	Hu: Netušilova 26 v 9:00 Ma: Maloměřice, Borky 7 DDS v 10:30	Žd: Židenice v 9:00 Bl: Blansko v 14:00